

פגישות בחפזן לאת א.מ.ן

מר בלונד וסיניור לוצאטי

מולים גבוהים יותר. וההכרה באה ביחד מהירות.
ומחבר שאינו רוצה לכתוב רומן? מכל מקום מוטב לו להימנע מכתובה על הקיבוץ. על מאבק הנבחרה של יש"ר אל או על קיבוץ-הגליליות. על נושאים אלה כבר נכתב הרבה מדי. אם יש קהל קוראים המבקש לשמוע על יש"ר, ודאי שאינו רוצה דא במלודרמה ולא בתעמולה. יש עוד התעניינות בספרי ילדים, ספרים על החברה החדשה בישראל, מאבקה המוכריים והחמריים. הסתירות שבה.

עמנואל לוצאטי בא לישראל לפני עשר שנים כדי לבקר אצל אחותו. בת קיבוץ. הוא נפגש עם מרסל יאנקו שהמיני לבוא לעידוד ולעזור בהקמת בית-ספר לקרמיקה. ערמהרה היה לוצאטי למדריך הראשי בבית ספר זה ועשה חודשים במקום. אחר-כך עשה את עבודת הקישוט הפנימי בכנין החדש של "צים" בתל-אביב וקישט את משרדו. אל על" ברו"מא, פאריס ולונדון. הוא עשה גם את התפאורה למחזה של משה שמיר בחיאט" רון איסלקי "צים" הומינה אצלו עבודות פטיפס לכתלי האניה הישראלית החדשה "שלום".

שאלנו את לוצאטי, מדוע קורא הוא לעצמו דקוראטור, ולא צייר או תפאורן? כמה. הוא אינו יכול, אומר לוצאטי, לצייר ציור למען הציור, ליצירה אמנותית צריכה להיות פונקציה מסוימת — קישוט של כותל, עיטורו של ספר (הוא צייר אילוסטרציות למהדורה חדשה של "דקאמרון" לבוקאצ'י). תפאורה להצגת תיאטרון (הוא זכה בפסר ראשון על תפאורתיו למהדורת הפסטיבל לורקה).

צ'רים במרחי-אירופה

ביתן התעשייה האיטלקית בתערוכה במוסקווא, ורצינו לשמוע דעתו על האמ"נות הרוסיות. אכן, הוא ראה שם כמה תערוכות, הרוסים הם פשוט ציירים גרועים, וכנראה לא היו יכולים להיות טובים יותר גם במשטר אחר. אבל מצד אחר, ראה שם הצגת מחזה של ברכט ("הנפש הטובה מסצ'ואן"). והתמאורה היתה מודרנית ונפלאה, שפדוגמתה לא ראה בניירורק או בפאריס, אבסטרקט" טית בציור ממבחוולו של הצייר האמרי" קאי המנחם פולוק, ועם זאת ממלאת את הפונקציה הדרשת במחזה.
ציירי פולוק, לעומת זאת, כופים על עצמם עשייה אבסטרקטית משום שהם ריאים בכך כעין התמרדות ב"ריאליזם הסוציאלי". הציירים הם ציירים גרועים ממש כרוסים, אבל מוציאים יצירות גראפיות ויבות-רושם.

אין צורך לשאול את לוצאטי, אם הוא מתכוון לשוב לישראל. בשום מקום, הוא אומר, לא מצא התעניינות כה אמיתית באמנויות, להיטות כו ללמוד, בשום מקום אין שואלים אותו שאלות רבות כמו בישראל. ודאי, האדם האיטלקי הוא איש טוב-לב ונחל לבריות, אולם אמנים באיטליה מסוגרים בעצמם הרבה יותר מאשר בישראל; גם הצעירים שם "זק" נים" יותר. בישראל קל מאד המגע האנושי. גם מעמיק הרבה יותר, מסתבר, כי רצינו ליסטים צעירים, דוג" סת בלונד, קרובים להתאכזב מישראל (הרומן הישראלי הגדול מבושש לבוא), ואלו בעלי-הרגש הצעירים, לוצאטי, מלאים תקוות ("בני ישראל" רוצים לל" מוד), קרוב לודאי, שגצטרך לחכות עד שיימצא המיוזג הנדיר של רגשן רציו" נאלי או של רצינואליסט בעל-אמצעות — האדם ששכלו ולבו עושים עבודת-יחד — כדי שיגלה לנו האמת על אודותינו.

מר אנטוני בלונד וסיניור עמנואל לוצאטי ששוחחנו אתם בשבוע שעבר, יש להם דבר אחד במשותף: שניהם מתעניינים בישראל, שניהם פעלו למען הארץ, כל אחד בתחום המיוחד לו. מר בלונד עומד בראש חברת מו"לות בריר" טיח, הוא אדם משכיל, עשיר, בעל-מעוף, סיניור לוצאטי הוא "דקוראטור" — כך קורא הוא ברוב ענותנותו לעצ" מי, אבל די בשיחה קצרה איתו בשביל לעמוד על כך, כי הוא איש רב-נסיון ועשיר-דמיון.

מר בלונד הוא סיפוס אינסלקטואלי הרואה את ישראל בעיניו האורביקטיביות והבקריות-קמעה של קוסמופוליס שאינו מתיר ליהדותו (הוא בן משפחת זיו) להש" טיע על כושר סיפוסו הצנון. לוצאטי הוא אמן אמיתי, הוא יהודי איטלקי מגנואה, והביקור בישראל היה לו לחווייה אמרציונלית, בלונד נוטה לדבר על פו" ליטיקה ועל הפוליטיקאים של ישראל; לוצאטי, חזקה עליו שידבר על "בני ישראל" כמעט כמו בן התנ"כי.

אנטוני בלונד הוציא לאור בזמן האחר" רון ספר ציורי-קריקטורה של גלברט דן בשם "משפחת ישראל". הוא הוציא לאור גם "דוקמנטים של ציונים" מאת הארי סאקרי, "המלכה הצבועה", רומן הנ"כי של הסופרת הישראלית אולגה הסקי, ואח "זכרונותיו של רוצח" מאת "אבנר" (איש לח"י לשעבר) שבא לבריטניה לר" צוח את בויון (מר בלונד מודה, כי ספר זה נתקבל בבקורת שליר" לית למדי בעתונות האנגלית והיהודית). כעת עומד הוא להוציא לאור את גרסתו של בן גוריון על מבצע סיני; הוא כבר קרא את הטיטה הראשונה של כתבי היד. הוא גם עודד את כתיבתו של רומן בשם "4 ביוני", שמחברו הוא דוד אלון, צעיר שלמד באיטון, ספר זה, הוא מקווה יש לו סיכויים להיות "רב מכר".

אף-על-פי שמר בלונד דומה יותר לחסיד-ג'ז צעיר מאשר למו"ל כבד-ראש, מייצג הוא בית מו"לות המוציא ספרים בקצב של ספר אחד לשבוע, תפוקה שלדבריו אינה גדולה ביותר: סוף-סוף מופיעים בבריטניה 25,000 ספרים חדשים כדי שנה בשנה, הוא עצמו מתרכז יותר ויותר בספרי מדע וכלכלה, המכניסים יותר מרומנים.

הביקוש לספרים על נושאים יהודיים, או ישראלים, קטן בבריטניה בהרבה מן הביקוש לספרים אלה בארצות אחרות של הקומונוולט ובאמריקה. הוא בא ליש" ראל למצוא סוכן מהימן להפצת ספרי" לימוד אנגליים, שיונהגו, כפי שהוא מק" וזה, בבחירה-הספר שלנו (הספר האחרון שהוציא הוא מלון לענייני אפריקה).

ארבעה כתבי-יד ezo

ששאלנו את מר בלונד למסקנות שהסיק ממגעיו עם סופרים ישראלים, מכתבר, שהוא מקבל הודש-חודש אר" בעה עד חמישה כתבי-יד מישראל, וזה שנים מחפש הוא מתרגם טוב מעברית לאנגלית ספרותית (לשונם האנגלית של סופרים ישראלים אינה ראויה לדפוס).

"עדיין אני מקווה לגלות את הרומן הישראלי בה"א-הידיעה", הוא אומר, בדרך-כלל די במבט הטוף בשני עמר" זים ראשונים של כתבי-יד כדי לקבוע, אם ניתן הכותב בכשרון, הקושי אינו להבדיל בין כתיבה טובה לכתיבה רעה, אלא לקבוע מהותה של כתיבה שאינה לא טובה ולא רעה.

מה היא עצהו של מר בלונד למחבר הישראלי? "לכתוב בשביל הטלוויזיה, אנשי הט" לוויזיה זקוקים לחומר רב יותר, התג"

הדקוראטור עמנואל לוצאטי



המר"ל אנטוני בלונד

